

Hư Vô

Trương Hữu Lương

Tranh Louis Soutter - Néant, ange noir, 1960

Sáng nay tôi vào nhà thương thật sớm, nhà thương này tôi đã ra vào nhiều lần nhưng hôm nay tôi thấy lạ lạ, đèn sáng hơn, nhiều cô y-tá xinh đẹp đi qua đi lại rộn ràng hơn, gặp tôi cô nào cũng chào đón niềm nở và đưa tôi vào một phòng thay đồ lớn hơn thường lệ: hôm nay tôi đi mổ gan vì khi thử nghiệm có một vết nhỏ trong gan và Bác sĩ nghĩ là tôi có thể bị ung thư, nếu không mổ thì có thể 2 năm nữa sẽ đi về cõi hư vô (xác suất 93% theo vị Bác sĩ Giáo sư này). Thay đồ xong thì một BS “gây mê” đến đưa cho tôi ký vài giấy tờ trước khi lên bàn mổ, nhân dịp này tôi hỏi xác suất nguy hiểm của tác dụng gây mê là bao nhiêu phần trăm thì được BS này cho biết: nếu nói “không phần trăm” thì không đúng, nhưng vào khoản

1/200,000. Tôi lại hỏi chứ sao tôi có mấy người bạn (tôi đưa tên, trong số đó có 1 BS) được gây mê khi mổ, rồi đi luôn không tỉnh lại? BS “gây mê” cho tôi một bài học căn bản về y khoa là sau khi mổ mà không tỉnh lại thường thường chỉ có 2 nguyên do, thứ nhất là vì vấn đề hô hấp và phổi, thứ hai là do vấn đề tuần hoàn tim mạch chứ rất hiếm khi vì những lý do khác... như ăn quá no nên không tỉnh lại được, chỉ là chuyện nói chơi...

Vào phòng mổ, tôi thấy có khoảng 10 người, BS chánh phụ trách việc mổ giới thiệu cho tôi từng người, 2 BS gây mê và phụ tá, 2 BS phụ trách về IRM (soi hình), 2 BS phụ tá cho BS chánh, 2 cô y tá..... Câu hỏi cuối của tôi là thời gian mổ là bao lâu, BS chánh trả lời là chỉ 1 giây đối với tôi và khoảng 3 giờ đối với những người khác. Tôi bậm hai môi lại với nhau (cách loại trừ bị thôi miên...) để thử xem có hay biết cái gì sẽ xảy ra trong những giây phút tới nhưng BS bảo tôi phải mở miệng ra vì ông ta cần đưa cái ống từ miệng xuống bao tử, thế là hết.....

Một giây sau tôi tỉnh dậy, nhìn đồng hồ treo tường thì đã 4 giờ trôi qua trong 1 giây. Hai cô y tá xinh đẹp đứng bên giường, một cô bên phải đưa tay sửa lại cái ống thở và hỏi tôi có cần cái gì không, còn cô bên trái tươi cười hỏi tôi có đau chỗ nào không, tôi chưa kịp trả lời thì cô này đã tiêm cho tôi một mũi thuốc vào cánh tay, tôi hỏi thuốc gì thì được cho biết là thuốc giảm đau. Chỉ năm mười phút sau tôi thấy trong người khoan khoái lạ thường (về sau mới biết mũi thuốc đó là ma túy) tôi chợt nghĩ đến câu chuyện ngày xưa Lưu Nguyễn lạc đào nguyên, lên cõi tiên chỉ một năm khi trở về dương thế đã hai trăm năm (200), chẳng khác nào ngày hôm nay tôi đi vào cõi hư vô chỉ một giây bằng bốn giờ ở dương thế. Tôi mới chợt nghĩ đến khi mình chết đi cũng kể như là vĩnh viễn đi vào cõi hư vô, còn những chuyện khác như thiên-đàng, hỏa ngục, tái sinh, luân hồi, niết bàn... đều không có và chẳng ai chứng minh được là có. Như vậy tại sao chúng ta lại phải sợ cái chết khi biết là cái chết chỉ là đi vào cõi hư vô.

Tôi đem câu chuyện này kể lại cho một người bạn thân, người bạn này là chân tu Phật giáo thứ thật, ăn chay trường, thường xuyên thiền và nghiên cứu sách Phật từ mấy chục năm nay, đã hơn 80 tuổi, nhưng vì là bạn thân từ lúc còn trẻ nên tôi vẫn gọi nửa đùa nửa thật là “Đại sư mày” (ĐS mày), còn ông ta gọi lại tôi là “Kỹ sư mày” (KS mày). Vừa nghe xong câu chuyện ông ta ló mắt hỏi lại tôi tới tấp:

- Chứ “KS mày” nói đi vào cõi hư vô một giây, vậy chứ KS mày có biết cõi hư vô ở chỗ nào không, và cái gì của KS mày lên đó, thể xác, linh hồn, cái tâm... hay chỉ là KS mày tưởng tượng, như một cơn mơ, trong một giấc ngủ...

Tôi trả lời :

- ĐS mày đã ở bên Pháp từ những năm mười mấy tuổi thì phải hiểu chữ hư vô (NÉANT) là nghĩa thế nào, sao lại còn hỏi nơi chốn (lieu physique) của cái hư vô, còn bảo là một giấc ngủ thì không đúng vì khi ngủ chúng ta còn biết loáng thoáng thời gian và những gì xảy ra xung quanh, ai nói lớn hay làm chuyện bất thường thì tỉnh lại... còn đây chỉ một giây trong cõi hư vô, đã là bốn giờ ở dương thế, không phải ngủ, không thể mơ, không tưởng tượng được gì hết trong một giây.

ĐS lại hỏi tiếp:

- Chứ KS mày có tin là có thượng đế và có khi nào cầu xin đáng tối cao phù hộ trong những lúc gặp khó khăn?

- Tôi tin là có đấng tối cao “tạo hóa” ra vũ trụ này chứ không như các “đồng chí” vô thần nói con người là biến thể của con khỉ, nay thì khoa học tìm ra được con người có trước con khỉ hàng chục, hàng trăm nghìn năm, không biết các “đồng chí” có chấp nhận sự ngược lại là con khỉ là biến thể của con người không; còn việc cầu xin trợ giúp trong những lúc khó khăn là do thói quen từ nhỏ tôi vẫn được dạy làm như vậy nhưng chẳng bao giờ tin cũng như chẳng bao giờ đạt được những sự cầu xin. Thượng đế cao xa (nếu có) thì cũng làm sao nghe thấy và biết được tất cả những khó khăn của từng người ở dương thế để phù hộ.
- KS này nói cũng đúng vì có một vị Đại Thiên Sư lúc sinh thời tuyên bố chẳng bao giờ cần cầu xin ai, nhưng trước khi chết cũng phải cầu xin Phật Bà cho sống thêm nhưng rồi cũng chết!

Bây giờ tôi mới thấy là lúc cần đem cái tật “Tam Thôn Lý Trường” của bạn bè gán cho tôi (Tam Thôn lý trường có ý nói là lý trường 3 làng nói ngang không ai cãi lại được...) ra áp dụng nên hỏi ĐS này đã biết vậy sao còn “tu” để mua những cái không có (niết bàn, tái sinh, thiên đàng...), ĐS trả lời:

- Ta đâu có “tu”, ta ăn chay trường là để dễ tiêu hóa, ta thiền là để tâm hồn được thanh thản, ta nhiên cứu sách Phật là để giết thời giờ... chứ không có mục đích mua những cái gì không có.

Thế là Tam Thôn Lý Trường tôi thua vị Đại Sư này một keo!

Trong một buổi sinh hoạt khác của người Công giáo, tôi gặp một Linh Mục, linh mục này còn trẻ, làm cha sở một họ đạo nhỏ ở Quebec Canada, tuổi bằng con cháu tôi nhưng tôi cũng gọi bằng “cha” cho phải đạo (Công Giáo). Tôi hỏi vị Linh Mục này có biết là Đức Giáo Hoàng Francois (dòng tên s.j.) hiện nay có nói là cái quan điểm về quỷ dữ (la notion du diable) là không có, và khi được một nhà báo hỏi về linh hồn những người chết sẽ đi về đâu? Đức Giáo Hoàng đã trả lời là tuyệt đại đa số sẽ biến vào cõi thiên không (disparaitre dans la nature).

Những câu trả lời này tuy rất là ngắn gọn, đơn sơ nhưng đã làm cho Hội Đồng Hồng Y Giáo Phẩm loạn cả lên, vì không có quỷ dữ thì làm sao có hỏa ngục, không có hỏa ngục thì cũng không có thiên đàng... như vậy thì sự sống lại của con người trong ngày tận thế có thể có hay không, khi thể xác đã tan vào cát bụi, linh hồn đã biến vào cõi thiên không. Linh Mục bình tĩnh trả lời là chưa bao giờ nghe thấy Thiên Chúa nói ở đâu đến sự sống lại của con người trong ngày tận thế, tôi muốn nhắc lại là hình như trong phúc âm có nói đến sự sống lại, Linh Mục nói là thánh kinh thì nhiều người viết, mỗi người viết khác nhau mà lại viết hơn một nghìn năm sau Thiên Chúa (thế kỷ thứ 13)... ngoài ra Đức Chúa Cha ở trên trời, Đức Chúa Con ở trần gian còn Đức Chúa Thánh Thần không biết ở đâu thì thế nào cũng có sự khác biệt nhau.

Tôi thấy vị Linh Mục trẻ này đã vi phạm vào nguyên tắc một Chúa Ba Ngôi (la Sainte-Trinité), vì theo nguyên tắc đạo Thiên Chúa thì “ba ngôi cùng một tính một phép cho nên ba ngôi cũng một chúa mà thôi”. Tôi đặt câu hỏi để vặn vẹo vị Linh Mục này theo cái luận điệu “Tam Thôn Lý Trường” và nghĩ là linh mục này sẽ bị “kẹt”, là trước đây ở các nước như Âu Châu, Mỹ, Canada... người thiên chúa giáo đi nhà thờ ngày Chúa Nhật rất đông (95%), nay chỉ còn 3% người đi nhà thờ ngày Chúa Nhật, những hàng giáo phẩm như linh mục sẽ làm gì để đem người có đạo trở về lại nhà thờ như trước? Vị linh mục trả lời,

- Ngày nay chúng tôi không còn có bổn phận đem những giáo dân về nhà thờ mà chúng tôi phải đi ra ngoài, đến với giáo dân, hướng dẫn họ sống “đạo” chứ không còn bắt buộc họ đến nhà thờ “đọc kinh cầu nguyện” như thời xưa. Đạo Thiên Chúa không còn là đạo nhà thờ. Kinh nghiệm trong lịch sử cho thấy những người đi nhà thờ càng nhiều thì chiến tranh giết chóc nhau càng nhiều như trong hai thế chiến vừa qua, và bây giờ còn tiếp diễn... trong Thiên Chúa Giáo cũng như ngoài Thiên Chúa Giáo.

Tôi hỏi sống “đạo” là sống như thế nào thì được trả lời:

- Là sống bình thường như tôi với anh và nếu có thể được thì giúp đỡ những người khác có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc hơn là sống “đạo”.

“Tam Thôn Lý Trường” tôi ngã mũ chào thua vị linh mục. Như vậy là Thiên Đàng, Niết Bàn, Hỏa Ngục, Luân Hồi, Người Chết Sống Lại... đều là không có và cũng chưa ai thấy, chưa ai biết và chưa ai chứng minh được những cái này là có. Chúng ta sống, chúng ta sống vui, sống đạo, sống thoải mái cho đến khi chết đi thì thân xác sẽ về với tro bụi, còn linh hồn (nếu có) sẽ đi vào cõi hư vô (néant). Như vậy tại sao chúng ta lại phải sợ cái chết?

Lại xin nói đến Trần Gian: Trần Gian là thiên đàng hạ giới, sống ở trần gian chúng ta được hưởng mọi thứ: Trước hết là cái mà chúng ta gọi là “tứ khoái” (ăn ngủ đ... ỉa), mà những nhà đại trí thức mới nghe qua cho là

chuyện thô lỗ, có kẻ còn gọi là tục tĩu, nhưng trong thực tế thì hầu hết ai ai cũng hưởng, Thiên Đàng nếu có thì cũng chỉ có những khoái lạc như thế! Sau đó là những cái hạnh phúc khác, tôi chỉ xin liệt kê sơ cho mọi người cùng nhớ: Lúc nhỏ thì sống hạnh phúc trong gia đình với ông bà, cha mẹ, anh chị em... là bắt đầu cuộc sống hạnh phúc tuyệt vời, Lớn hơn một chút thì sống vui vẻ với nhiều kỷ niệm với bà con, bạn bè... là hạnh phúc không bao giờ quên. Khi có gia đình thì cuộc sống đầy hạnh phúc với vợ con, cháu, chắt... trong tình thương yêu là trung điểm của thiên đàng tuyệt hảo, giàu nghèo, sang hèn gì cũng được nhìn thấy cảnh hùng vĩ của bình minh, cảnh đẹp muôn màu của hoàn hôn, đi đến nước nào cũng thấy nhiều cảnh đẹp, dân chúng nước nào cũng dễ thương. Trong những lúc khó khăn mấy chúng ta vẫn nghe được tiếng chim hót, tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, đâu đâu chúng ta cũng có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, mặt trăng lơ lửng hiền hòa, mặt trời hùng vĩ chói sáng, những lúc khó khăn nhất của cuộc đời (theo kinh nghiệm của riêng tôi) chúng ta vẫn thấy có những cái hay cái đẹp: lúc đi quân dịch, ở quân trường, nằm dưới chiến hào chúng ta mới tìm thấy tình "huynh đệ chi binh" là quý như thế nào, lúc đi tù cải tạo, đói khổ, bị hành hạ tinh thần và thể xác, chúng ta mới biết thế nào là những người cùng chí hướng và những kẻ khác chí hướng, lúc vượt biên trên biển cả bao la, chúng ta mới thấy niềm hy vọng, sự tự do có thể thắng mọi cản trở, lúc mới định cư ở xứ người, trong tay không còn chút tiền bạc, chữ nghĩa, bằng cấp tan vào mây khói, chúng ta phải làm lại cuộc đời từ đầu thì mới thấy khả năng của con người là vô cùng tận.

Còn cuộc sống ở trần gian, nhất là về già, chúng ta cũng không nên quá quan tâm đến những lời tiên đoán của những vị bác sĩ nói về thời gian sống còn của cuộc đời, hãy coi như những tiên đoán này như những chuyện của thầy bói nói về chuyện "lường cơ", "tứ tượng", "bát quái", "ngũ hành"... Khi còn hơi thở, khi máu còn chạy trong tim thì chúng ta nên tận hưởng những cái gì hay, cái gì đẹp của Thiên Đàng Hạ Giới này. Chúa, Phật, đấng Tối Cao, Thượng Đế.... đều có, nhưng chẳng ai bắt phải thờ phượng các Ngài và các Ngài cũng chẳng phù hộ riêng cho một cá nhân ai hay trừng phạt riêng biệt một cá nhân nào. Như vậy "Thiên Đàng", "Hỏa Ngục", "Niết Bàn", "Tái Sinh", "Luân Hồi" ... đều là không có. Chúng ta sống bình thường, tận hưởng Thiên Đàng Hạ Giới, chết đi là chỉ đi vào cõi "Hư Vô" (Néant)

Trương Hữu Lượng
Montréal Canada